

GAZETA LWOWSKA

WYCHODZI KAŻDEGO POWSZEDNIEGO DNIA POPOŁUDNIU

Ceny prenumeraty:
 W Lwowie bez doręczenia do domu . . . mies. zł. 2—, kwart. 7—
 z dostawą do domu . . . mies. zł. 2-40, kwart. 7—
 Na prowincji z przesyłką pocztową . . . mies. zł. 2-40, kwart. 7—
 Zagranicą mies. zł. 5—, kwart. 13—

Numer telefonu
**REDAKCJI
 i ADMINISTRACJI**
 221-17.
Konto PKO Lwów
 № 504.044.

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI:
LWÓW, UL. ZIMOROWICZA 15 l. p.
 Listy należy frankować. — Reklamacje otwarte wolne od opłaty.
 Rękopisów nadesłanych nie zwraca się.

**CENA
 NUMERU**

10 gr.

Ceny ogłoszeń:
 Za 1 wiersz milimetr. (9 1/2 cm. szer.) w zwykłych ogłoszeniach gr. 10, w nadesłanym i w nekrologach gr. 20, w kalendarzu, dział gospodarczy, paski w tekście gr. 10, pod nagłówkiem na pierwszej stronie zł. 1—, tabelaryczne o 50 proc. drożej. Za jedno słowo w drobnych ogłoszeniach gr. 5, kalendarz i surzędła słowo gr. 12, matrymonialne, korespondencyjne słowo gr. 20, dla porzekających pracy gr. 12, z zaprzeczeniem miejsce 25 proc. Zagraniczne o 50 proc. drożej.

Powstanie listopadowe.

Była to wielka chwila dziejowa. Powstanie listopadowe to fakt, który za pisał się niezatartymi zgłoskami na kartach naszej historii. Nastąpiło ono podczas ciężkiej niewoli, kiedy na tro nie polskimi zasiedli carowie moskiewscy, którzy ludzili naród obietnicami, naród, który mimoto jęczał w kajdanach a nie wolno mu się było upomnieć o sprawiedliwość. Wolność znikła bez śladu a Ojczyzna nasza żyła okuta, prześladowana i tylko dzięki tajnym związkom duch wołności odżywał się w narodzie. Aż przepelniła się czara cierpień. Polacy zerwali się znowu do walki. Noc 29-go listopada 1830 roku to jeden jeszcze wysiłek w walce o niepodległość! Polska młodzież ze szkoły podchorążych pierwsza zrywa się do walki i daje świadectwo, że pomimo ciężkich chwil duch narodu żyje.

W noc chmurną, kiedy wokół cisza zakłócona tylko szmerem drzew parku Łazienkowskiego, młodzież cywilna i wojskowa zbiera się na moście, pełna zapału i wiary snuje się jak ciemne mury, zwołuje hasłem, w każdej chwili narażona na niebezpieczeństwa.

Ta noc to akt owej wielkiej wiary, co czyni cuda, bohaterskiej odwagi i mocy ducha, którego nic zachwiać nie zdoła. Nocy tej rozbrzmiewa dzwon potężnego wołania do obrony wolności narodu.

A za tym czynem idą dalsze. Idzie Olszyna, która rozniosła sławę Czwartaków, dalej Grochów, Ostrołęka, Wielkie Dęby, Reduta Orzona, Sowiński na Woli i inne.

Dzień 29 listopada był symbolem bohaterstwa, mocy ducha. Obudził się dnia tego honor narodu, honor Polaków. Przekazany został przez ten dzień narodowi polskiemu na wieczną pamięć i ukochanie: honor wojska narodowego.

Ale chcąc dzieło zakończyć zwycięstwem, trzeba to zwycięstwo w samym sobie przeżyć, trzeba się z tym zwycięstwem zespolić, wierzyć w nie jak wierzy się w konieczność. Ta wiara zabiła w sercach podchorążych, w sercach rozentuzjzmowanego tłumu warszawskiego; nie ogarnęła jednak sfer kierowniczych i nie ogarnęła wszystkich warstw narodu. Ludzie którzy brali w ręce ster powstania, godzili się z wypadkami, ulegali wypadkom. Wielkie zamierzenia ginęły w połowiczności decyzji.

Mieliśmy armię znakomitą, wyszkoloną świetnie, armię, która była w ówczesnym świecie wzorem sprawności i karność. Mieliśmy skłarb pełen potężnych zasobów pieniężnych. Mieliśmy przygotowane dla armii obfite zapasy amunicji i wszelkiego innego zaopatrzenia. I mieliśmy po swojej stronie całą europejską koniunkturę, w której słowo Polska znaczyło wówczas to samo, co słowo wolność i sprawiedliwość.

A więc: dlaczego klęska, kiedy były — jedyne w stuleciu niewoli — warunki zwycięstwa?

Odpowiedź na to pytanie, dręczące umysły polskie w dobie zaborczej, dał nam czyn Józefa Piłsudskiego. Dopiero dziś w świetle tego, co zdziałł Twórca Legionów w 1914 roku. Twórca armii w 1919 i 1920 roku, możemy sobie uświadomić tragedię listopadową.

Nie było wtedy jednej przepięknej zniwelającej do bezwzględnego posłuchu postaci. Nie było postaci, jaką w pewnych okresach posiadały

Polska wobec układu niemiecko-japońskiego.

W związku z zawartym onegdaj porozumieniem niemiecko-japońskim w sprawie zwalczania akcji Kominternu, dzisiejsza „Gazeta Polska“ przynosi artykuł płk. Miedzińskiego, omawiający to zagadnienie z punktu widzenia interesów polskiej racji stanu. Czytamy:

...czy układ o zwalczaniu akcji Kominternu... jest układem antykomunistycznym, czy antysowieckim; czy ma charakter sojuszu dwóch państw skierowanego ostrzem przeciwko państwu trzeciemu, czy też jest porozu-

mieniem obronnym wobec interwencji w wewnętrzne stosunki kontrahentów — agentury obcej zwanej Kominternem, a cieszącej się niewątpliwie moralnym i materialnym poparciem państwa trzeciego.

Dla polityki polskiej tocząca się obecnie dyskusja nad charakterem porozumienia japońsko-niemieckiego ma znaczenie raczej teoretyczne; albowiem w obu wypadkach nie może być mowy o udziale Polski w tego rodzaju układach. Jeślibyśmy mieli do czynienia z blokiem japońsko-niemieckim

przeciwko Rcsji Sowieckiej lub jakimkolwiek państwu trzeciemu — przyjęta i obowiązująca zasada polityki polskiej opowiada się przeciwko wszelkiego rodzaju „blokom i kontrblokom“, i to decyduje.

Jeśliby natomiast chodziło o porozumienie między dwoma państwami celem zwalczania w swym wewnętrznym życiu akcji rewolucyjnej o hasłach międzynarodowych, kierowanej zzewnątrz — nie sądzimy aby właściwą dla Polski drogą było wchodzenie w układy o tym charakterze. I to nie tylko dlatego, że taka metoda ociera się zbyt blisko o niebezpieczeństwo „wojen religijnych“, które Rząd Rzeczypospolitej słusznie potępia. Uważamy, że nie należy zwalczać międzynarodówki — międzynarodówką; rewolucyjnej ideologii międzynarodowej można skutecznie przeciwstawiać jedynie ideologię narodową; ta zaś nie może być wspólnym produktem kilku narodów — musi powstawać, wykształcać się i nabierać właściwej siły jedynie w ramach każdego narodu z osobna. Jeżeli zaś chodzi o usiłowanie podrywania ustrojów narodowych w drodze zorganizowanej siły — reakcją na to musi być siła danego państwa, oparta o ideologię i rację stanu własną nie zaś o jakąkolwiek pomoc zewnętrzną.

Stanowisko powyższe pozwala nam rozpatrywać podpisany ostatnio w Berlinie układ z całym spokojem i z pełnym obiektywizmem“.

W dalszym ciągu artykułu autor cytuje półoficjalnie oświadczenia sowieckie i japońskie — chcąc na tej podstawie urobić sobie zdanie co do istoty zawartego między Niemcami i Japonią układu. Wyrobienie sobie tego zdania jest niepomierne trudne, gdyż oświadczenia Sowietów i Japonii są ze sobą zasadniczo sprzeczne. Nie należy jednak, zaznacza autor, brać zbyt poważnie alarmów organów prasy i propagandy sowieckiej, która z nadzwyczajną podchopnością zwykła szafować diagnozami o antysowieckich blokach, sojuszach wojskowych i zamierzeniach wojenno-interwencyjnych. Przypomnijmy sobie, że nie tak dawno Moskwa lansowała legendę o sojuszu wojskowym niemiecko-japońsko-polskim; cieszymy się, że tym razem nie usiłowano nas „dopisywać“ do ostatniego układu. Przypomnijmy sobie też, że pakt o nieagresji między Polską a Niemcami Moskwa w przeciągu paru lat uporczywie starała się przedstawiać Europie jako „sojusz“ oczywiście „tajny“ i „zaczepny“.

Te przykłady, nie wymieniając innych, muszą usposabiać obiektywnego badacza do daleko idącego sceptycyzmu wobec oświadczeń sowieckich.

Akcja Kominternu stwarza dla niektórych państw niebezpieczeństwo szczególne. Niepodobna... więc... zanadto się dziwić, że wywołuje to pewne odruchy sprzeciwu i szukanie sposobu zrzucenia tego handicapu. Nie wszyscy w Europie mają tak spokojne nerwy, jak — nie chwając się — Polska. (x).

Min. Daladier o produkcji materiału wojennego.

Paryż, 28. 11. (PAT.) Komisja finansowa Izby deputowanych wysłuchała wczoraj po południu dłuższego sprawozdania ministra obrony Daladier. Jeden z głównych ustępów przemówienia ministra, dotyczył opóźnienia wykonania zamówień materiału wojennego w następstwie szeregu incydentów, jakie wydarzyły się w ciągu ostatnich miesięcy. Minister wskazał, że jeśli rytm fabrykacji materiału wojennego ulegnie zwolnieniu, to będzie on umiał wydać odpowiednie zarządzenia. Członkowie komisji tłumaczy-

li to oświadczenie ministra, zamiarem jego dokonania rekwizycji fabryk w razie stwierdzenia nowych opóźnień w wykonaniu zamówionego materiału. Minister wskazał poza tym, że w razie potrzeby zwróci się do generalnej konfederacji pracy, aby uzyskać zgodę organizacji robotników na przekroczenie nie przepisów ustawy o 40 godzinnym tygodniu pracy. Zdaniem Daladier, wysiłek zbrojeniowy nie przydałby się na nic, gdyby nie towarzyszyły mu niezbędne zalety moralne, jakie dowództwo utrzymuje w wojsku.

Komentarze do układu japońsko-niemieckiego.

Rzym, 28. 11. (PAT.) Redaktor dyplomacyjny agencji Stefania polemizuje z organami prasowymi, które starają się układowi japońsko-niemieckiemu nadać cechy agresywne. Tekst układu nie zawiera, zdaniem publicy-

sty, żadnych zobowiązań o charakterze wojskowym. Układ nie jest wymierzony również przeciwko Sowietom, ani ich wewnętrznej polityce, lecz wyłącznie przeciwko działalności Kominternu poza granicami Z. S. R. R.

Dalsze „dyskusje“ nad konstytucją

Moskwa, 28. 11. (PAT.) Wczorajsze wieczorne posiedzenie kongresu, jak i poprzednie, nie wniosło nic nowego do rzekomej dyskusji nad projektem konstytucji i z całą pewnością można orzec, że i następne posiedzenia będą w dalszym ciągu stereotypowym wychwalaniem wielkości Związku sowieckiego, wspaniałości nowej konstytucji i genialności jej twórcy. Krytyki żadnej nie będzie dla tej prostej przy czyny, iż krytyków nie ma na sali obrad. Należy podkreślić z całą wyrazistością, że decydującym posiedzeniem było pierwsze posiedzenie w dniu otwarcia zjazdu, gdy Stalin wypowiedział swoje zdanie o swym twórcze. Jasną więc jest rzeczą, że delegatom nie pozostaje nic innego, jak entuzjastyczne chwalenie wodza, bowiem w przeciwnym razie mogliby się znaleźć w roli krytyków nie tylko

konstytucji, lecz i jej twórcy, co w sowieckich warunkach jest nie do pomyslenia.

Clou dzisiejszego posiedzenia stanowiło zjawienie się w sali obrad delegacji wojskowej w liczbie 200 piechurów, marynarzy i lotników w pełnym uzbrojeniu ze sztandarem, którzy ustawili się w przejściach pomiędzy delegatami. Zjawienie się uzbrojonych żołnierzy w kaskach w gmachu obrad wywołało niesamowite wrażenie wśród dziennikarzy zagranicznych, którzy po raz pierwszy mieli możliwość obserwowania tak niezwyklej manifestacji.

Na wieczornym posiedzeniu, jedynym z ostatnich mówców był prokurator Z. S. R. R. Wyszyński, który, nie odbiegając od szematu przemówień zjazdowych, wystąpił z apoteozą Stalina i jego dzieła.

nasze dzieje przedrozbiorowe w osobach Batorego, Żółkiewskiego, Chodkiewicza, a która zjawić się miała dopiero w bez mała sto lat później w osobie Józefa Piłsudskiego.

Nie było tej woli zwycięstwa, która Twórcy Legionów pozwoliła przezwyciężyć wszystkie trudności i nie było tej wiary w czyn, którą Piłsudski tchnął w swych żołnierzy.

Ten właśnie czynnik, który Józef Piłsudski w swych głębokich rozważaniach na temat naszych walk wyzwolenczych określa jako najważniejszy czynnik moralny, dziś z perspektywy przeszło stu lat, dzielących nas od listopada 1930 roku ukazuje nam najistotniejsze źródła załamania się kampanii ówczesnej. **Bul.**

Otwarcie zwyczajnej sesji Sejmu i Senatu.

Z Warszawy donoszą, że Pan Prezydent Rzplitej w dniu dzisiejszym (sobota) zarządził otwarcie zwyczajnej sesji Sejmu i Senatu.

Z TEATRU POWSZECHNEGO.

»Chata za wsią«

widowisko dramatyczne z powieści J. I. Kraszewskiego z muzyką Z. Noskowskiego. Reżyseria F. Kuligowskiego, kierownictwo muzyczne Wł. Jurkiewicza.

Teatralizacja romantycznej powieści o cyganie Tumrym i wieśniacze Motrunie wynika nieledwie z tekstu powieściowego, pełnego momentów dramatycznych i zakończonych tragicznym gestem patetycznej śmierci bohatera. Oczywiście, tego rodzaju fabuła wymaga specjalnego terenu scenicznego i nie mieści się w jednopłaszczyznowym wymiarze sceny naturalistycznej. Forma melodramatu, w którą włożył ją inscenizator, wymaga conajmniej rozległej sceny teatru muzycznego. Dlatego z zainteresowaniem patrzymy na inscenizację „Chaty za wsią” na niedużej scenie Teatru Powszechnego. Inszenizator poradził sobie z trudnościami pozytywnie. Nawet liczne grupy chóru nie ograniczały terenu akcji, choć przydałoby się więcej miejsca na scenie.

Piękną i niełatwą w realizacji oprawę muzyczną Noskowskiego ujął sprawnie kapelmistrz Jurkiewicz. Muzyka jest organiczną częścią składową inscenizowanej „Chaty za wsią” i jako taka wysunęła się na przedstawieniu w Teatrze Powszechnym na plan pierwszy. Dobre brzmienie orkiestry i opnowanie chórów nagrodziły pewne niedociągnięcia partyj solowych.

W strojach raziły pewne usterki natury etnograficznej (rzecz dzieje się wśród podlowskich Rusinów!), nie psuły jednak całości widowiska.

Z pośród aktorów wybili się na plan pierwszy: Bielecki (wódz cyganów), Szczepański (głupi Janko) i Ordon (ojciec Motruny). Odtwórca roli Tumrego, Dyda nie panuje jeszcze nad skłonnością do patosu. A przecież rola przezeń odtwarzana wymaga właśnie dużego opanowania i skupienia. Dopiero bowiem wtedy załamała się psychice Tumrego i jego samobójstwo posiadają sens psychologiczny. Markiewiczówna w roli Azy nie wniósł niczego poza dobrą aparycją zewnętrzną. Ale czuje się wyraźnie, że dłuższa praca reżysera mogłaby rozwinąć jej temperament sceniczny. Urodziwą Motruną była Krzywicka.

Wystawienie „Chaty za wsią” jest wielkim sukcesem Teatru Powszechnego. Sukces ten jest podwójny. Z jednej strony widać, że teatr zdecydowanie wkroczył na właściwy teren swej działalności i popularyzuje dzieła literackie pierwszorzędnej wartości, z drugiej strony zarząd teatru przekonał społeczeństwo, że dba o poziom sztuki, że wkłada bezsprzecznie dużo pracy i energii w należyte opracowanie dzieła.

Szybkie tempo (pomimo 5 aktów, sztuka skończyła się o g. 10.20), umiejętne wykorzystanie momentów dramatycznych, umiejętne zharmonizowanie dekoracji z barwami i grupami, stwarzanie pierwszorzędnych obrazów malarskich itd. należy z uznaniem podkreślić. B. W. L.

Sport i Wychowanie Fizyczne.

W niedzielę odbędą się we Lwowie następujące imprezy sportowe: Godz. 9-ta: Mistrzostwa Lwowa w piłce siatkowej w hali sportowej przy ul. Jabłonowskich 5. — Godz. 15: Walne zgromadzenie AZS. w gmachu UJK. — Godz. 19: Resovia—Czarni, mecz bokserski o mistrz. kl. B. okręgu lwowskiego w hali sportowej przy ul. Jabłonowskich.

Lwowski Okręgowy Związek Bokserski organizuje w niedzielę 29 bm. o godz. 11-ej przedpoł. w lokalu LOZPN. konferencję z udziałem delegatów klubów Okr. Urzędu WF. i Miejskiego Komitetu WF. Na konferencji tej LOZB. pragnie poruszyć bolączki bokserskiego, a w szczególności sprawę trenera pięściarskiego, który w myśl obietnicy PZB. nie został dotąd przydzielony do Lwowa. LOZB. pragnie obecnie energicznie wystąpić przeciwko polityce PZB., który stale posponuje okręg lwowski i nie dotrzymuje przyrzeczonych obietnic.

Pomoc bezrobotnym to nie jałmużna, to obowiązek i nakaz sumienia.

KONTO M. K. K. O. 1200.

Przemówienie wicemarszałka Makowskiego.

Warszawa, 28. 11. (PAT.) 27 b. m. Tow. polsko-rumuńskie podejmowało śniadaniem rumuńskiego ministra spraw zagr. Antonescu i jego małżonkę. Podczas śniadania wicemarszałek Makowski wygłosił przemówienie.

Mówca scharakteryzował okres, który obecnie przeżywa Europa, mówiąc m. in.: Patetycznym oświadczeniem o pokoju powszechnym towarzyszy wyścig zbrojeń, nieznanym dotychczas. Fanatyzm prawie religijny dzieli narody na przeciwne obozy, wkładając w ich ręce broń bratobójczą. W tej tak powikłanej i niebezpiecznej sytuacji

jest rzeczą trudną zachować konieczną siłę, aby nie być pociągniętym przez falę pacyfizmu, który nie posiada siły twórczej, ani nie dać się unieść podnieceniu wojennemu, fanatycznym uczuciom albo łudzącym obietnicom i pokusom. Mówca powtarza zasadę, będącą wyrazem dążności obu krajów: Nic, co nas dotyczy, nie może być zdecydowane bez nas. Oba narody są wrogo usposobione do fanatyzmu i do wojen religijnych, widziały one dosyć krwi przelanej na swym własnym terytorium dla spraw, które były im obce.

O zwiększenie efektywów floty morskiej.

Paryż, 28. 11. (PAT.) Komisja finansowa Izby omawiała budżet marynarki wojennej. Sprawozdawca przedstawił międzynarodową sytuację morską, wskazując, iż główne mocarstwa realizują olbrzymi program rozbudowy floty w jak najszybszym tempie.

Francja wykonywa swój program na podstawie traktatu wersalskiego i wobec olbrzymich zbrojeń morskich innych państw znalazłaby się wkrótce w rządzie czwartego lub szóstego mo-

carstwa morskiego. Referent podkreślił konieczność wydania ustaw, dotyczących efektywów marynarki, konieczność rozbudowy baz morskich na północy i reorganizacji korpusu inżynierów morskich. Zdaniem jego, rozbudowa lotnictwa morskiego postępuje w tempie zbyt powolnym. W konkluzji referent wyraził życzenie, by Francja zrozumiała, jak wielkie znaczenie posiada dla niej rozwój jej potęgi morskiej.

Wyniki ciągnięcia II-giej klasy.

W poniedziałek, 23 listopada r. b., zakończone zostało ciągnięcie II-giej klasy trzydziestej siódmej Loterii Państwowej.

W dniu tym padły, między innymi, dwie wygrane po 100.000 zł. oraz jedna — w wysokości 50.000 zł.

Po sto tysięcy wygrały numery 37.520 i 64.313. Właścicielami pierwszego z nich są mieszkańcy Rzeszowa, pp. B. B. i R. P. oraz p. C. z Jasła i p. K. z Podzamcza. Nr. 64.313 sprzedany został w jednej z kolektur stołecznych.

Jedną z ćwiartek jest własnością p. Edmunda Skorupskiego, drogisty, zamieszkałego w Wołominie pod Warszawą.

Właścicielami drugiej ćwiartki są pp.:

T. Kejzman, żona robotnika w fabryce „Rygawa” oraz M. Aizen, posiadacz jatki mięsnej w Warszawie.

Pozostałe ćwiartki są własnością dwóch kupców warszawskich.

Wygrana pięćdziesięciu tysięcy złotych przypadła Strzemieszycom na Nr. 94845. Z wygranej tej 10.000 zł. otrzymał p. Władysław Jeleń, naczelnik miejscowego urzędu pocztowego, oraz siedmiu jego współpracowników.

W dniu 17 grudnia rozpocznie się ciągnięcie trzeciej klasy. Należy pamiętać o odnowieniu losu.

Domek Mickiewicza w Kownie został uratowany.

Ryga, 28. 11. (PAT.) Jak już donosiliśmy, opinia publiczna w Kownie została żywo poruszona zarządzeniem władz miejskich, nakazującym zburzenie domku t. zw. mickiewiczowskiego, ze względów urbanistycznych. Gdy podniosły się w prasie ostre głosy protestu, władze miejskie usprawiedliwiały swoje zarządzenie tem, że z dokumentów odnalezionych w archiwum miejskim wynika, iż w domku tym Mickiewicz nigdy nie mieszkał. Domek w najbliższym czasie miał być zburzony.

W dniach ostatnich sprawa przybrała odmienny obrót, gdyż znalazł się świadek, który dowodzi, iż Adam Mickiewicz z całą pewnością w tym właśnie domu mieszkał. Przed wojną światową domek ten należał do niej-

kiej Falkowskiej, która zmarła w r. 1913, mając 103 lat. Falkowska będąc najbliższą sąsiadką, znała Mickiewicza, często widywała go jak przechadzał się w ogrodzie przylegającym do domu. Wnuk Falkowskiej, obecny dyrektor K. K. O. w Kownie, nazwiskiem Szpeckis oświadczył przedstawicielowi redakcji „Lietuvos Zinies”, że poczuwa się do obowiązku zakomunikować o tym władzom. Wycho-dząc z redakcji Szpeckis dodał: „Do dzisiaj dźwięczą w uszach moich słowa babki: „Ucz się, pisz i patrz na życie i świat jak ten człowiek! (Mickiewicz), który w tym tu domu żył i tworzył”.

Na podstawie tego oświadczenia, burmistrz Kowna Merkis, wstrzymał polecenie zburzenia domku.

Kancelarz Schuschnigg o trzech wrogach wewnętrznych.

Wiedeń, 28. 11. (PAT.) Wczoraj kancelarz Schuschnigg wygłosił w Klagenfurcie dłuższą mowę programową, w której podkreślał, że Austria musi walczyć obecnie z komunizmem, narodowym socjalizmem i defetyzmem. Komunizmu kancelarz nie uważa za

zbyt groźne niebezpieczeństwo, ponieważ wierzy w wysoki poziom kulturalny społeczeństwa austriackiego. Uważa on, że najlepszym sposobem zwalczania komunizmu jest wspólna praca nad zwiększeniem stanu zatrudnienia. Drugi wróg wewnętrzny — to

narodowy socjalizm. Trzeci wróg — to defetyzm Kancelarz podkreśla, że w szeregach frontu ojczyźnianego miejsce jest dla tych, którzy bez względu na swe poglądy polityczne, czują się Austriakami. Przy tej okazji kancelarz zaznaczył, że poczuwa się sam do przy należności do konserwatystów.

W kołach poinformowanych twierdzą, że mowa kancelarza była jedną z jego mów programowych, mających na celu zamianowanie wobec społeczeństwa i świata kursu antykomunistycznego. Oznaczać miała ona również zapowiedź ostrego kursu wobec nieustającej działalności austriackich narodowych socjalistów.

OFIARY NA RZECZ POMOCY ZIMOWEJ

W dalszym ciągu wpłynęły na konto Miej. Komitetu Obywatelskiego Pomocy Zimowej we Lwowie następujące ofiary: dyr. Józef Parnas złożył 200 zł., Kasa im. Stefczyka na Kleparowie 50 zł., p. Stanisław Lindner zobowiązał się składać miesięcznie do końca marca po zł. 6 i złożył już raty za pierwsze dwa miesiące w kwocie zł. 12.

Współpraca kulturalna polsko-rumuńska.

Warszawa, 28 listopada. (PAT.) W dniu wczorajszym nastąpiło podpisanie konwencji polsko-rumuńskiej o współpracy kulturalnej. Zawarcie konwencji stanowi doniosły czynnik w politycznym związku łączącym Polskę i Rumunię, obejmującym dziedzinę współpracy intelektualnej. Konwencja realizuje tę współpracę przez: 1) organizowanie ośrodków naukowych polskich w Rumunii i rumuńskich w Polsce, 2) wymianę profesorów, studentów, uczniów itd., 3) popieranie tłumaczeń i dzieł naukowych i literackich, 4) wzajemne organizowanie wystaw dzieł sztuki, 5) urządzenie słuchowisk radiowych itp. Specjalną uwagę zwraca konwencja na podręczniki szkolne, podkreślając, że właściwa znajomość krajów i narodów nabyta w ciągu nauki szkolnej młodzieży, jest jednym z ważniejszych czynników zacieśnienia przyjaznych stosunków między obu narodami.

Po pożarze w Łodzi.

Łódź, 28. 11. (PAT.) Na pogorzelsku spalonej wczoraj fabryki Dobraniskiego wybuchły w dniu dzisiejszym z dużą gwałtownością dwa pożary, zlikwidowane przez czuwający na pogorzeli oddział Straży ogniowej.

Komisje sądowno-sledcze i komisja rzeczoznawców ustaliły wysokość strat na 1,500.000 zł. Władze bezpieczeństwa po zupełnym wygaśnięciu pożaru, zarządziły rozbiórkę murów, które stwarzają dość duże niebezpieczeństwo.

KATASTROFA POCIĄGU.

Lublin, 28. 11. (PAT.) Dnia 28 bm. o godz. 3.26 na stacji kolejowej Krasnostaw najechał pociąg towarowy na idący ze Lwowa pociąg osobowy. Wskutek zderzenia uszkodzony został wagon pociągu osobowego, a 3 wagony pociągu towarowego rozbite i 4 uszkodzone. W pociągu osobowym ranni zostali: pomocnik maszynisty i 1 pasażer, a z obsługi pociągu towarowego odniosły rany 2 osoby. Na miejsce wypadku wyjechała natychmiast komisja kolejowa i władze sledcze.

Przyczyną katastrofy było złe nastawienie zwrotnicy. Zwrotniczcy zbiegli.

GÓRNICY NA POMOC ZIMOWĄ.

Katowice, 28. 11. (PAT.) Ponieważ w dniu święta szyb „Piłsudski”, należący do jaworznickich kopalni komunalnych nie odpracowywał dniówki na pomoc zimową bezrobotnym, uczyniono to dodatkowo w dniu 25 b. m. przy czym w dniówce tej brało udział 1799 robotników. Produkcja tej dniówki wyniosła 1602 t. W ten sposób jaworznickie kopalnie oddały łącznie z poprzednio wyprodukowaną ilością węgla do dyspozycji Naczelnego Komitetu Pomocy Zimowej 2577 t. węgla opalowego.

